CHƯƠNG 2360

Tra hồ sơ lưu trữ, lão Tiêu hoảng rồi

“Thần Hoàng bệ hạ, khu rừng bia Tiên Hiền này có một quy củ đặc biệt. Để thể hiện sự tôn trọng với những bậc Tiên Hiền đã có cống hiến xuất chúng, chúng ta không thể tùy tiện ngự không lần nữa, tránh quấy nhiễu giấc ngủ của các vị Tiên Hiền!”

“Kính mời chư vị cùng ta đi bộ vào trong!”

Hồng trưởng lão cười ha hả, chắp tay hành lễ với Tần Dược Tử.

Tần Dược Tử xua tay, nói: “Không sao, những quy củ này ta đều hiểu. Năm xưa... lão phu cũng từng đến đây bái lễ!”

Mọi người rào rào đi theo Hồng trưởng lão mặc đạo bào màu vàng tiến vào bên trong.

Ánh mắt Hạ Nhân nhìn quanh bốn phía.

Hắn nhìn thấy một ngọn núi với vô số bia đá san sát, bèn chỉ vào đó hỏi: “Đây là rừng bia Tiên Hiền sao?”

“Không không không...” Hồng trưởng lão giải thích: “Đương nhiên nơi đó không phải... Ha ha... Không giấu gì các vị, đó là nơi rất nhiều Thần Đan sư đến khắc đan văn của mình để giành lấy tư cách thăng cấp!”

“Rừng bia Tiên Hiền đương nhiên không thể đặt chung với loại địa phương nhơ bẩn đó được!”

Hắn chợt nhớ đến một chuyện không vui.

Năm xưa, để thăng cấp thành Thần Đan sư, hắn cũng từng đến đây nộp đan văn để khắc lên bia.

Kết quả bị trưởng lão Tiêu gia thẳng tay ném ra ngoài, còn mắng một câu: ‘Chó cũng không thèm xem’...

Sau đó Hạ Nhân lại bỏ tiền mua ba phần đan văn, lúc này mới có thể khắc chúng vào rừng bia Vạn Quyển, nhận được chứng nhận tư cách.

Có điều Hạ Nhân không nói thêm gì!

Dù sao cả Thánh Đan thành đều như vậy, ai cũng phải bị chém một nhát.

Nếu bây giờ hắn đứng ra vạch trần thì ngược lại sẽ khiến người ta cảm thấy hắn là kẻ睚眦必報, có thù tất báo.

Nhưng đúng lúc ấy, Hỏa Dạ lại thản nhiên nói một câu: “Ta nghe nói năm xưa đạo hữu Thái Hư từng nộp ba bài đan văn cho trưởng lão hội, nhưng lại bị trưởng lão Tiêu của trưởng lão hội bác bỏ, còn nói ba bài đan văn của đạo hữu Thái Hư đến chó cũng không thèm xem...”

“Cái gì?” Hồng trưởng lão hơi sững người.

Hạ Nhân cũng ngẩn ra, nhìn Hỏa Dạ thật sâu: Hay lắm, nữ nhân này đúng là rất biết gây chuyện.

Xem ra phe Đan Hoàng Thiên Hồng và phe Tiêu gia ngày thường chắc chắn đã có không ít cuộc đấu đá công khai lẫn ngấm ngầm.

Nếu đã có người gây chuyện, Hạ Nhân đương nhiên vui vẻ đứng ngoài xem náo nhiệt.

“Trưởng lão Tiêu, là ngươi sao?” Hồng trưởng lão quay đầu nhìn trưởng lão Tiêu!

Sắc mặt trưởng lão Tiêu trắng bệch, lắp ba lắp bắp nói: “Ta không biết... Ta ta ta... Không thể nào...”

“Mỗi phần đan văn một khi được đưa đến chỗ chúng ta, chúng ta đều sẽ đánh giá thật kỹ càng!”

Trong lúc nói, tên này còn nhìn về phía Hạ Nhân!

Hắn muốn tìm chút ký ức trên gương mặt Hạ Nhân.

Dù sao mỗi ngày tên này phải xử lý rất nhiều chuyện tương tự, làm sao có thể nhớ nổi chứ!

“Không đến mức đó chứ!” Thần Hoàng Tần Dược Tử lên tiếng: “Các ngươi muốn phát tài, ta không phản đối. Với những đan văn thật sự dùng để lừa quỷ, các ngươi đòi người ta chút lợi ích cũng được!”

“Nhưng nếu thật sự xuất hiện đan văn cực phẩm thì không thể làm như vậy!”

“Lần này Thái Hư luyện đan giành hạng nhất Địa bảng, chỉ với tu vi Thần Tôn cảnh đã có thể luyện ra thần đan lục phẩm trung phẩm!”

“Đan văn của hắn dù có kém đến đâu, cũng không đến mức chó cũng không thèm xem chứ!”

“Không thể nào... Tuyệt đối không thể nào...” Trưởng lão Tiêu phủ nhận ngay: “Tất cả đan văn đều đã được chúng ta đánh giá nghiêm ngặt... Cho dù ta có nhìn lầm, chẳng phải vẫn còn Hồng trưởng lão và những người khác sao? Không thể nào tất cả đều nhìn lầm được!”

Hắn định một hơi kéo tất cả mọi người xuống nước.

Hạ Nhân không nói lời thừa, trực tiếp lấy hình ảnh cảnh tượng năm xưa khi hắn đến nộp đan văn ra.

Sau đó phát ngay trước mặt mọi người.

Sau khi nhìn thấy hình ảnh, ai nấy đều chấn động tột độ.

“胡鬧... Đúng là hồ đồ...” Tần Dược Tử gầm lên: “Thần Đan hội đã sớm có quy định, loại đan văn này ít nhất phải do ba người cùng đánh giá. Tiêu Tàng Cúc, một mình ngươi cũng dám quyết định sao?”

“Tiêu Tàng Cúc... Ngươi hồ đồ rồi!” Hồng trưởng lão cũng lớn tiếng quát mắng.

Vừa rồi Hồng trưởng lão và mấy vị trưởng lão trong đoàn đánh giá vẫn còn thấp thỏm, đến khi xem xong hình ảnh mới biết tất cả đều là việc riêng của Tiêu Tàng Cúc, bọn họ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Còn Tiêu Tàng Cúc thì hoảng loạn đến mức không còn ra hình dạng gì.

“Không không không...” Tiêu Tàng Cúc nói: “Ta tuyệt đối sẽ không qua loa như vậy... Thần Hoàng đại nhân xin minh xét, chắc chắn là lúc đó đan văn vị đạo hữu này cung cấp không phù hợp quy định!”

“Nếu không, vãn bối tuyệt đối sẽ không trả lại cho hắn!”

“Đương nhiên... Câu ‘chó cũng không thèm xem’ quả thật là lời nói không thỏa đáng của ta. Ta xin lỗi vị đạo hữu Thái Hư này... Xin lỗi...”

Nói xong, Tiêu Tàng Cúc còn cúi người thật sâu trước Hạ Nhân.

Hạ Nhân cười cười, nói: “Ta tuy không phải bậc đại tài gì, nhưng khi đến tìm ngươi đánh giá đan văn năm xưa, ta đã có thể luyện chế thần đan lục phẩm rồi!”

“Một Thần Đan sư tứ phẩm nhỏ nhoi như ngươi cũng xứng bình phẩm đan văn của ta sao?”

“Thế này đi, ba bài đan văn năm xưa của ta đã được niêm phong tại chỗ. Nếu không có gì bất ngờ thì hẳn vẫn còn trong đại điện niêm phong của các ngươi!”

“Rốt cuộc là chó cũng không thèm xem, hay trong đó còn có ngọc quý, mang ra xem là biết ngay...”

“Được!” Tiêu Tàng Cúc nói: “Mời đạo hữu xuất trình danh mục niêm phong năm xưa, ta sẽ đi lấy ngay!”

Hạ Nhân phất tay, lấy ra một miếng ngọc giản: “Năm xưa ta đã bỏ ra một viên thần kim cực phẩm, đây chính là ghi chép niêm phong!”

Tiêu Tàng Cúc đang định đưa tay nhận lấy thì bị Hỏa Dạ chặn lại: “Trưởng lão Tiêu, nếu ngươi nhân cơ hội hủy ghi chép thì sao? Chuyện đi lấy ghi chép, ngươi phải tránh mặt!”

“Thế này đi!” Tần Dược Tử nói: “Tiêu Tàng Cúc, Hồng trưởng lão và mấy người các ngươi cùng đi. Hỏa Dạ, ngươi cũng đi theo, cùng nhau mang đồ về đây!”

Lúc này, hắn chỉ có thể cầu mong ba bài đan văn mà Hạ Nhân cung cấp năm xưa thật sự là rác rưởi.

Khoảng thời gian đủ để cháy hết nửa nén hương sau, đan văn đã được mang đến.

“Chư vị...” Tần Dược Tử cầm ngọc giản trong tay, nói: “Lão phu tuy là Thần Hoàng, nhưng nếu một mình đánh giá đan văn thì khó tránh khỏi có người không phục!”

“Vừa hay trong rừng bia Vạn Quyển này của chúng ta có một tấm thần bia Tiên Hiền. Trên đó không chỉ lưu lại vô số tinh nghĩa đạo pháp của các vị Tiên Hiền, mà còn lưu giữ ý niệm của một số vị!”

“Tương truyền chỉ cần dán đan văn lên đó là có thể nhận biết đại khái phẩm cấp!”

“Các ngươi dẫn ta đến đó đi. Ba bài đan văn này không cần bất kỳ ai đánh giá, cứ để Tiên Hiền định cao thấp, thế nào?”

“Hô...” Tiêu Tàng Cúc thở phào nhẹ nhõm: “Được... Lời Thần Hoàng bệ hạ nói, vãn bối ủng hộ!”

Rất đơn giản, bởi vì Tiêu Tàng Cúc cảm thấy mình lại sống rồi.

Trong rừng bia Tiên Hiền quả thật có một tấm thần bia Tiên Hiền. Tấm bia đá đó có thể hiển lộ cấp bậc của đan văn, nếu là đan văn cấp cao thì còn tự động khắc ghi vào rừng bia phía sau bia đá.

Nhưng vấn đề là tấm bia đá này rất kén chọn.

Đan văn bình thường... Không không không... Thậm chí có thể nói, cho dù là một số đan văn tuyệt diệu, cũng không thể khiến nó có bất kỳ phản ứng nào.

Đến lúc đó không có chút động tĩnh gì, ha ha ha, xem các ngươi định kết tội ta thế nào!